

og i denne udfordrende Stilling svor paa, at han ikke lod sig rokke, før Kvarterets samlede Politistyrke kom og flyttede ham, fortrak snart en, snart en anden af hans Gæster og blev stille lukket ud af en Bagdør. Da der tilsidst ikke var andre tilbage end Per, vilde ogsaa han gaa. Men da holdt Fritjof ham tilbage i Ærmet og truede, tiggede, ja tryglede ham tilsidst næsten med Graad i Stemmen om at blive.

Per lod sig da ogsaa overtale. Han fandt det ikke en Gang længer helt forsvarligt at forlade Mennesket i en saa overspændt Sindstilstand. Mod Løftet om at ville forholde sig rolige fik de serveret Kaffe og Cognac; hvorpaa »Gripomenus« med en resigneret Armbevægelse trippede tilbage til sit lille Luk af bagved Buffeten.

Rundt omkring dem i det store Rum stod Mylret af tomme Borde og Stole ganske saaledes, som Gæsterne havde forladt dem. Paa Bordene flød Cigaraske, Champagnepropper, itubrudte Glas. Men alt var stille nu . . . dobbelt stille efter den forudgaaende Larm . . . saa stille endog, at det var, som om hver lille Lyd fremkaldte en dump Genlyd henne i et af Hjørnerne. Et eneste, halvt nedskruet Gasblus brændte lige over deres Hoveder. Hele det øvrige Lokale henlaa i skummelt Mørke, indhyllet i en graa Taage af Tobak og ophvirvlet Støv.

Fritjof sad med begge Albuerne paa Bord-